

นิทรรศการผลงานศิลปกรรม - อวบ สานะเสน 72 ปี

Uab Sanasen 72 Years - A Retrospective Art Exhibition

ณ หอศิลปสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ / at The Queen's Gallery

26 พฤศจิกายน 2550 - 31 มกราคม 2551 / 26 November 2007 - 31 January 2008

Rama IX Art Museum Foundation

นิทรรศการผลงานศิลปกรรม 72 ปี อวบ สาณะเสน

ณ หอศิลป์สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ
26 พฤศจิกายน 2550 - 31 มกราคม 2551

Uab Sanasen 72 Years A Retrospective Art Exhibition at The Queen's Gallery / 26 November 2007 - 31 January 2008

“อวบ สาณะเสน เป็นแบบอย่างของศิลปินที่มีจังหวะก้าวเดินแบบ ไม่ทอดทิ้งผู้ดูจนห่างไกล และก็ไม่ให้อยู่ไกลจนกลายเป็นผู้เดินตามหลัง โดย ไม่มีส่วนในการยกระดับรสนิยมหรือความคิดของคนดู”

นั่นคือข้อสังเกตของอาจารย์ อำนาจ เย็นสบาย นักวิจารณ์ศิลปะชั้น แนวนหน้า ซึ่งสรุปแนวทางการทำงานศิลปะของอวบ สาณะเสน ได้อย่างชัดเจน

ถึงแม้อวบจะไม่เคยเรียกตัวเองว่าเป็น ศิลปินผู้สร้างสรรค์ แต่ตลอด 72 ปีแห่งการใช้ชีวิตและการทำงานของเขา ก็แสดงให้เห็นถึงทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งที่รู้จักอวบ เป็นการส่วนตัว หรือทั้งที่ได้สัมผัสผ่านทางผลงานต่างๆ ได้เห็นเป็นประจักษ์ว่า อวบเป็นหนึ่งในศิลปินชั้นเลิศของประเทศไทยซึ่งยึดมั่นในความเป็นมืออาชีพ ในความรับผิดชอบต่อการศิลปะที่เขาเกี่ยวข้องและในความดีงามแห่งชีวิต

เมื่ออายุได้ 42 ปี อวบ สาณะเสน เพิ่งจะผันตัวเองจากการทำงานที่หลากหลายมาเป็น ศิลปินโดยอาชีพ ตอนนั้นเขาเห็นว่าตัวเองพร้อมแล้วที่จะ มาทำงานศิลปะอย่างจริงจัง เป็นเรื่องที่น่าแปลกใจหากทราบมาก่อนหน้านั้น อวบเป็นลูกศิษย์ที่ศาสตราจารย์ศิลป์ พีระศรี บิดาแห่งวงการศิลปะไทยสมัย ใหม่ ได้ให้ความไว้วางใจในฝีมือและพื้นฐานความรู้ ถึงขนาดมอบหมายให้เป็น อาจารย์พิเศษที่โรงเรียนศิลปศึกษา (วิทยาลัยช่างศิลป์) และที่คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ในขณะที่เขายังเป็นเพียงแค่นักศึกษาจิตรกรรมปีที่ 4 นอกจากนั้นอวบยังเคยได้รับรางวัลเหรียญทองแดง (จิตรกรรม) ในงานแสดง ศิลปกรรมแห่งชาติตั้งแต่สมัยหนุ่ม ๆ และหากถามเขาว่าสนใจศิลปะมาตั้งแต่ เมื่อไร ก็จะได้คำตอบว่า “ผมจำได้ว่าขีด ๆ เขียน ๆ ผ่นบ้านมาตั้งแต่สามสี่ ขวบ”

อวบ สาณะเสน เกิดเมื่อ 25 เมษายน พ.ศ. 2478 ที่กรุงเทพฯ แถวๆ สี่ก๊กเสาชิงช้า ถนนบำรุงเมือง มีบิดาเป็นผู้สืบสกุลพระราชทาน “สาณะเสน” จากพระยาวิสูตรโกษาแห่งเมืองจันทบูร บิดาของอวบ นอกจากจะเป็นนัก ธุรกิจเจ้าของกิจการร้านค้าที่ประสบความสำเร็จพอสมควรในยุคนั้น ยังถือได้ ว่าเป็นผู้มีอิทธิพลทางศิลปะคนแรกในชีวิตของอวบ (รวมทั้งพี่ชายอวบทั้งสอง คนซึ่งเป็นสถาปนิกและเป็นนักดนตรีอาชีพ) เนื่องจากท่านเป็นทั้งนักไวโอลิน

ที่มีลูกศิษย์ลูกหาหลายคน และเป็นช่างภาพฝีมือดีที่ชนะการประกวดมากมาย อีกทั้งยังมีความรู้ในการล้าง-อัดฟิล์ม และขยายรูปอีกด้วย

ตั้งแต่วัยเยาว์ อวบ หมั่นฝึกฝนทักษะด้านศิลปะมาโดยตลอด เขาสำเร็จมัธยมศึกษาจากโรงเรียนอัสสัมชัญ และเป็นเพื่อนนักเรียนรุ่นเดียวกับ สุลักษณ์ ศิวรักษ์ เป็นอาทิ ระหว่างเป็นนักเรียนอวบรับอาสาเขียนโปสเตอร์เชียร์ฟุตบอลโรงเรียน ช่วยเพื่อน ๆ ทำการบ้านวิชาวาดเขียน ตลอดจนออกแบบหนังสือและเขียนภาพประกอบในหนังสือพิมพ์ประเภท “ไต้ดิน” ของห้องระหว่างที่เรียนมัธยมปลาย เขายังรับจ้างเขียนป้ายให้ร้านค้า เขียนภาพไทยคัดลอกลายไทยและภาพรามเกียรติ์จากวัดพระแก้ว ฯ ขยายให้นักท่องเที่ยวจนกระทั่งจบมัธยม 6 อวบเข้าทำงานเป็นช่างเขียนลายเครื่องถม ที่ร้าน “ไทยนคร” ซึ่งเป็นร้านที่สืบทอดศิลปะการทำเครื่องถมแบบนครศรีธรรมราชแบบดั้งเดิม เขาทำงานอยู่ได้หนึ่งปี กระทั่งพบว่าโรงเรียนศิลปศึกษา (วิทยาลัยช่างศิลป์) ซึ่งเป็นโรงเรียนเตรียมของมหาวิทยาลัยศิลปากร เปิดรับนักเรียนรุ่นที่สอง จึงลองไปสอบสมัครเรียนดู และด้วยฝีมือการวาดเขียนที่ส่งสมมาอวบก็ได้รับเข้าเรียนตามที่ใจปรารถนา

ครูใหญ่ของโรงเรียนศิลปศึกษาในสมัยนั้นคืออาจารย์ประยูร อุลุชาฎะ (น. ณ ปากน้ำ) อวบเรียนจนจบหลักสูตร 2 ปี ทำคะแนนได้ดีพอที่จะมีสิทธิ์ศึกษาต่อที่คณะจิตรกรรม-ประติมากรรม มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยไม่ต้องสอบเข้า เขาจึงไปเป็นนักศึกษา รุ่นที่ 13 ของคณะ ฯ จนจบหลักสูตรเต็ม 5 ปี เมื่อพ.ศ. 2505 และได้รับพระราชทานปริญญาตรี (จิตรกรรม) ก่อนที่อาจารย์ศิลป์ พีระศรี จะเสียชีวิตได้ไม่นาน

อวบกล่าวถึงอาจารย์ศิลป์ว่า “ถ้าไม่ได้ท่าน ผมคงทำไม่ได้เท่านี้ ท่านเป็นผู้สอนให้ผมเข้าใจถึงศิลปะหลาย ๆ แขนง ไม่ว่าจะเป็นด้านจิตรกรรม ประติมากรรม ดนตรี การละคร แม้กระทั่งศาสนาและปรัชญาที่เกี่ยวข้อง ท่านสอนหมด” ถ้าจะย้อนไปดูผลงานภาพเขียนและงานศิลปะอื่น ๆ ของอวบแล้ว ก็คงพบว่ามีอิทธิพลจากคำสอนของอาจารย์ศิลป์ไม่น้อยเลย วิชาหลักที่เขาศึกษากับท่านได้แก่ ศิลปะคลาสสิก ศิลปะอิตาเลียนสมัยฟื้นฟูศิลปวิทยา (Renaissance) และเมื่อรวมกับความสนใจส่วนตัวเกี่ยวกับศิลปะไทย อวบสามารถผสมผสานการใช้เทคนิค กฎเกณฑ์ และกลิ่นอายจากศิลปะของทั้งสองวัฒนธรรมได้อย่างกลมกลืนและงดงาม

Rama IX Art Museum Foundation

ความรู้ ความเข้าใจ และทฤษฎีทางศิลปะ ตลอดจนเทคนิคในการเขียนสีประเภทต่างๆ (สีฝุ่น สีน้ำมัน และ ฯลฯ) เป็นสิ่งที่อวบให้ความสำคัญมากในการขวนขวายและฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ “ศิลปะไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ มันต้องมีการศึกษา ต้องเรียนและหมั่นสังเกตสิ่งต่าง ๆ ให้ละเอียด และการเรียนศิลปะก็ต้องเรียนทั้งชีวิต คือไปไหนเราต้องสังเกตตลอด” ในขณะเดียวกัน สิ่งที่อวบให้ความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่านั้น คือเรื่องของจิตใจของศิลปินเอง “นอกจากจะสังเกตธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแล้ว ยังต้องสังเกตจิตใจของเราด้วย ถ้าคนเขียนใจไม่สบายรูปออกมาก็ไม่น่าสนใจเช่นเดียวกัน ศิลปะชั้นสูงเขาดูกันที่ใจของศิลปิน เมื่อพ้นเรื่องเทคนิค เราดูเรื่องจิตใจ อย่างคำสอนของอาจารย์ศิลป์ มักจะสอนอยู่เสมอว่า ‘ถ้านายเข้าใจรูปของเวอร์เมียร์แล้ว นายจะรู้ว่าเขาทำบาปไม่ได้ เพราะมันละเอียดละไมเหลือเกิน มันงดงามจริง ๆ’”

ยังไม่ทันจะจบจากมหาวิทยาลัยศิลปากรดี อวบก็ถูกจองตัวโดยไทย-โทรทัศน์ช่อง 4 ให้ไปทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ศิลปกรรมและออกแบบจากของสถานี นอกจากนั้นอวบยังผ่านงานด้านการออกแบบสิ่งพิมพ์ต่างๆ และจัดนิทรรศการให้กับสถาบันเยอรมันในยุคแรก ๆ จนถูกชักชวนให้ไปเป็นผู้จัดการ “หอขวัญศิลปสถาน” ที่ถนนเพชรบุรีตัดใหม่ในปี พ.ศ. 2507 จากนั้นเขาก็ไปเป็น Artist Illustrator ให้กับ The South-East Asia Treaty Organization ก่อนจะมาเป็นหัวหน้าฝ่ายศิลปกรรมของบริษัทไทยวัฒนาพานิช จำกัด แล้วก็ไปเป็นอาจารย์พิเศษ ประจำแผนกอิสระวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พร้อมกับการเป็นอาจารย์พิเศษรับเชิญไปบรรยายที่มหาวิทยาลัยอื่น ๆ

อวบ สาณะเสน ลาออกจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ภายหลังเหตุการณ์ 6 ตุลาคม พ.ศ. 2519 แต่หลังจากนั้นเขายังได้ส่งสมประสบการณ์และความรู้

โดยการเข้าไปคลุกคลีและรับใช้วงการศิลปะและวัฒนธรรมของเมืองไทยอย่างต่อเนื่อง ปี พ.ศ. 2521 อวบกับภรรยา วิสุมดา สาณะเสน ภายใต้การสนับสนุนของมูลนิธิมูลนิธิภูมิปัญญา - พันธุ์ทิพย์ โดย ม.ร.ว.พันธุ์ทิพย์ บริพัตร ได้จัดตั้งและเป็นผู้ดำเนินงานศูนย์ศิลปาชีวนาง ในซอยอรรถการประสิทธิ์ อยู่ใกล้ๆ กับหอศิลป์ พีระศรี ถนนสาทร เพื่อเป็นศูนย์กลางให้ศิลปินทั้งหลาย ตลอดจนประชาชนทั่วไป ได้เข้ามาเยี่ยมชม ศึกษา สนทนา แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และร่วมกิจกรรมอันส่งเสริมศิลปะและวัฒนธรรม จนถึงกระทั่งทุกวันนี้ อวบและวิสุมดาซึ่งได้ย้ายบ้านไปอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ ก็ยังยินดีเปิด “บ้านคำอูน” ที่อำเภอแมริม ต้อนรับผู้เยี่ยมชมที่มีความสนใจเกี่ยวกับงานศิลปะ ด้วยความอบอุ่นเสมอ

นอกจากความเป็นครูทางด้านจิตรกรรมที่ใคร ๆ ยกย่องแล้ว อวบยังได้รับความนับถือว่าเป็นช่างภาพฝีมือเยี่ยม และเป็นนักดนตรีสมัครเล่นที่มีความเชี่ยวชาญและมีความรู้เกี่ยวกับไวโอลินไม่น้อย ด้านการถ่ายภาพนั้น อวบหันมาให้ความสนใจอย่างจริงจัง เมื่อออกไปถ่ายรูปเพื่อค้นคว้าเกี่ยวกับจิตรกรรมฝาผนังและศิลปกรรมตามวัดทั่วประเทศ สำหรับดนตรีอวบยอมรับว่าเป็นสิ่งแรกที่เขารักมากโดยเฉพาะไวโอลิน “ผมมองตัวเองเป็น performing artist เหมือนกับนักดนตรีที่ดี ต้องเล่นเพลงของคีตกวีต่าง ๆ ได้ทุกสไตล์” ดังนั้นเราจึงเห็นผลงานภาพเขียนของเขาที่มีหลากหลายรูปแบบและเทคนิค

เมื่อหลายปีก่อนในขณะที่มีกระแสว่า การขายงานศิลปะเป็นเรื่องไม่ถูกต้องและน่าละอาย อวบเคยให้คำสัมภาษณ์สะท้อนวงการว่า แรงบันดาลใจในการทำงานของเขาก็คือ “เงิน” เขาเห็นว่าอันที่จริงแล้วศิลปินก็เหมือนกับคนอาชีพอื่น ๆ งานที่ทำเป็นสิ่งที่ทำให้มีชีวิตอยู่รอด แต่หากวิเคราะห์ให้ลึกซึ้งไปกว่านั้น จะเห็นได้ว่าอวบต้องการกระตุ้นให้คนทั่วไปเข้าใจศิลปินได้ถูกต้องและไม่มองศิลปะในแง่ที่เลอเลิศจนเกินไป เพราะเขามีความเชื่อพื้นฐานว่า ศิลปะและสังคมต้องพึ่งพาอาศัยและมีบทบาทร่วมกัน ระหว่างศิลปินผู้สร้างสรรค์ผลงานกับประชาชนผู้รับชม ควรมีปฏิริยาตอบโต้กันอย่างแน่นแฟ้น หากผู้ชมขาดความเข้าใจ ไม่ชื่นชม และที่สำคัญ ความศรัทธาในคุณค่าของงานศิลปะจะเกิดขึ้นได้อย่างไร “ควรมีใครสักคน ดึงศิลปะลงมาให้คนทั่วไปเข้าถึงได้” อวบกล่าว เขายังมีทัศนคติเกี่ยวกับการขายรูปว่า “คนที่บอกว่างานขายต้องเป็นงานตลาดนั้น เหมือนไม่เข้าใจงานศิลปะว่าแท้จริงมันคืออะไร สักแต่จะขายเพียงอย่างเดียว แล้วผลิตสินค้าที่เลวที่สุด ผมทำงานขาย ผมจะทำงานขายที่ดีที่สุดเท่านั้น” เพราะว่า “งานขายก็ต้องเป็นงานที่เราคิดว่าเป็นผลงาน

Rama IX Art Museum Foundation

ศิลปะที่ดีที่สุดชิ้นหนึ่งเช่นกัน”

จนถึงขณะนี้ในวัย 72 ปี อวบ สาณะเสน ได้อุทิศตนและทำงานให้กับวงการศิลปะไทย จนได้รับความยอมรับอย่างกว้างขวาง ในปี พ.ศ. 2547 นิตยสาร Fine Art ยกย่องให้เขาเป็นหนึ่งใน Master of Thailand และในบทสัมภาษณ์ทางนิตยสารได้ถามอวบว่า อะไรสำคัญที่สุดในโลก เขาตอบว่า “หลักธรรมในพุทธศาสนาสำคัญที่สุด การใช้ชีวิตมาเป็นอันดับสอง ศิลปะอันดับสาม การมีชีวิตที่ดีนั้นสำคัญมาก แต่พุทธศาสนาสำคัญกว่า...ศิลปะมีทั้งพลังและความละเมียดละไม พลังของศิลปะมีอำนาจมหาศาลที่จะขับเคลื่อนไปในทิศทางต่าง ๆ กัน อารมณ์กลาง ๆ ก็ได้ เป็นกุศลก็ได้ อุกุศลก็ได้แล้วแต่จิตใจของศิลปินผู้สร้างงานศิลปะ กระแสนิยมศิลปะร่วมสมัยในขณะนี้ขึ้นนำศิลปะไปในทางใด ขอให้พิจารณาดูเอง ว่าเราจะเลือกความเป็นมงคลหรือความอัปมงคลมาใส่ในจิตใจเรา...”

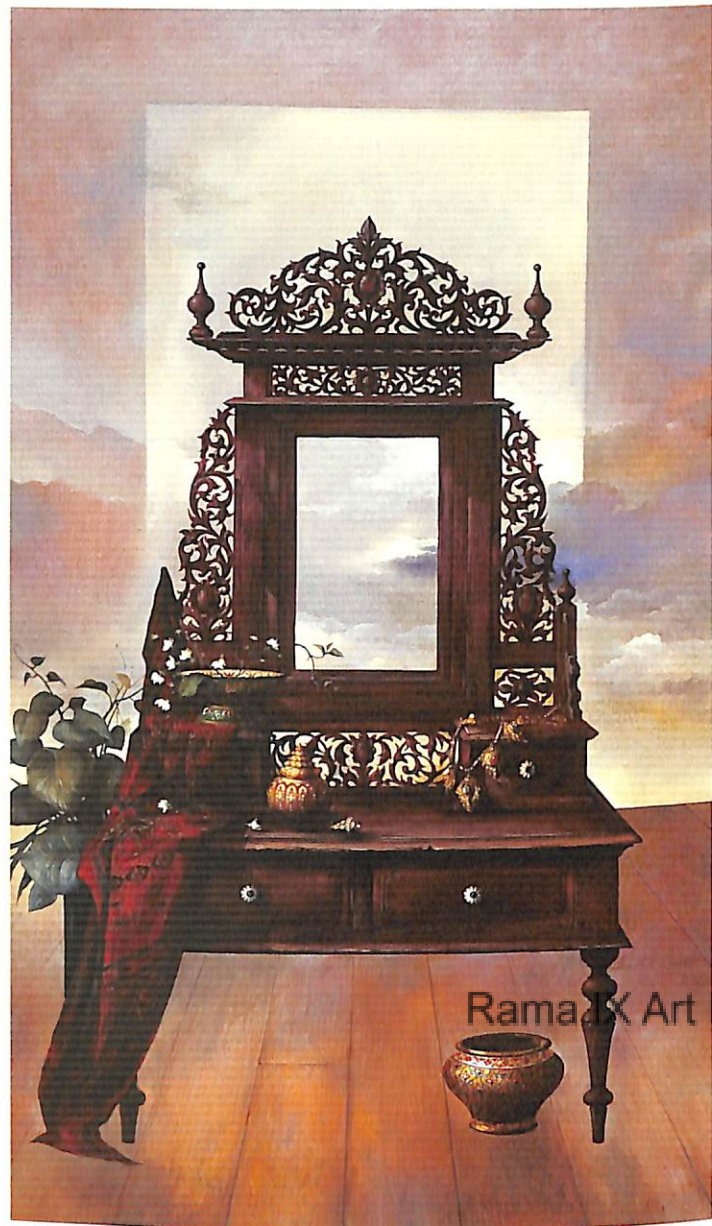

สุวรรณี สุคนธา: “อาจารย์อวบเป็นนักเรียนที่อยู่ข้างจะโบรห์มากในกรุ๊ปนั้น เธอเล่นไวโอลินและทำงานได้สารพันอย่างที่เราพวกครูอยู่ข้างจะทิ้ง” จากหนังสือน้องใหม่ของโรงเรียนช่างศิลป์

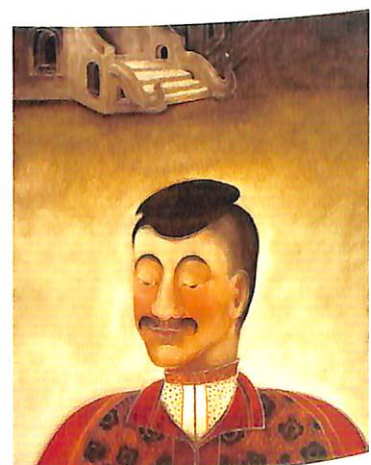
ประยูร อุสุชาฎะ (น. ณ ปากน้ำ): “นี่เป็นผลงานของศิลปินชั้นสูง” กล่าวถึงภาพเขียนประเภทหุ่นนิ่งด้วยขามเบญจรงค์และไวโอลินของอวบ

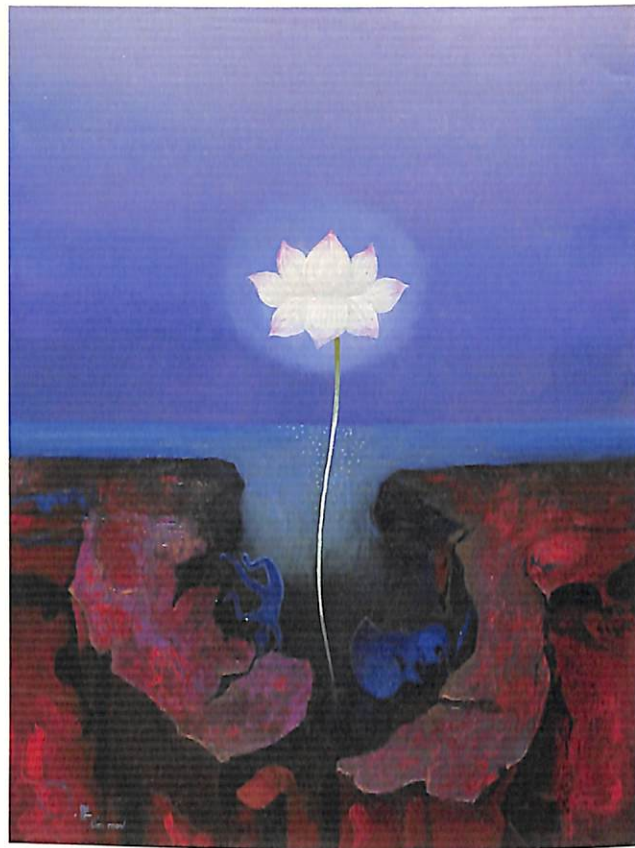
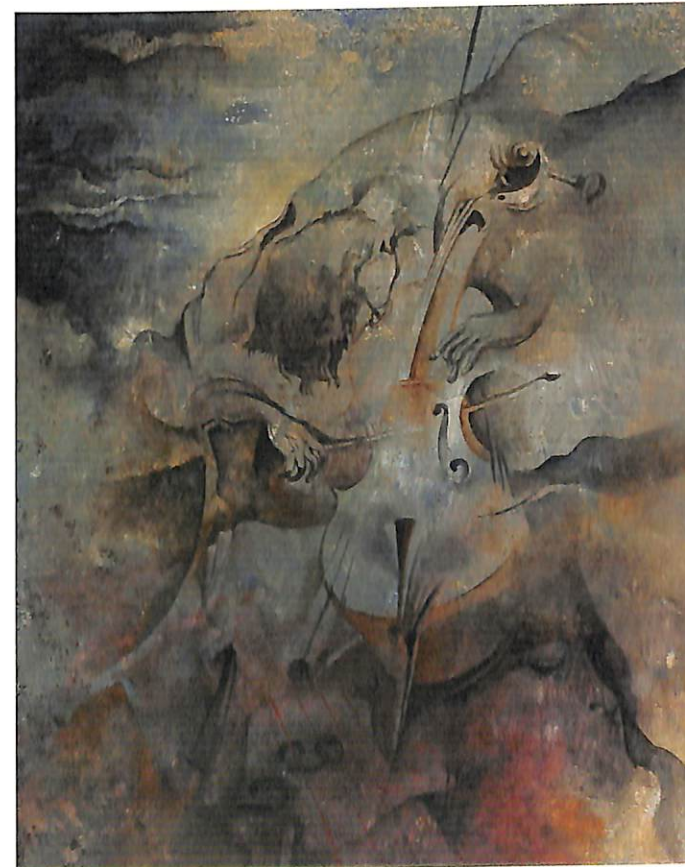
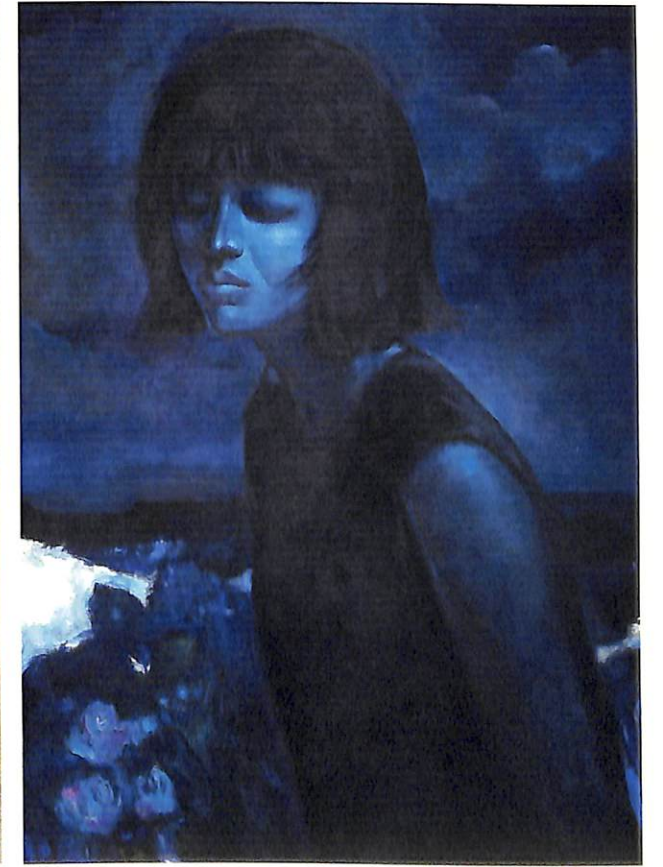
อำนาจ เย็นสบาย : “ทำให้เรามองเห็นลักษณะแห่งการผสมผสานระหว่างรูปทรงที่มีคำตอบชัดเจนกับรูปทรงที่ต้องพินิจพิจารณาระหว่างความจริงกับความฝัน ระหว่างความงามกับความคิด ระหว่างแบบแผนกับความเป็นอิสระ ฯลฯ... ผลงานโดยส่วนรวมมีลักษณะเด่นในเรื่องโครงสร้าง บรรยายภาพ แสงเงา ความใสสะอาด ความนุ่มนวล ประกอบกับชั้นเชิงในการจัดองค์ ประกอบทางศิลปะ จึงทำให้สิ่งดังกล่าวกลายเป็นพลังที่ดึงดูดผู้ดูได้อย่างกว้างขวาง...คนที่สนใจงานของเขาน่าจะเป็นกลุ่มคนที่มิใช่ว่าจะเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่ ฟังพอใจกับความเรียบง่าย ความสง่างาม ความสุภาพอ่อนโยน และมีรสนิยมที่ผ่านการเจียระไนแล้วเสียเป็นจำนวนมาก” จากหนังสือสี่สีและความงาม

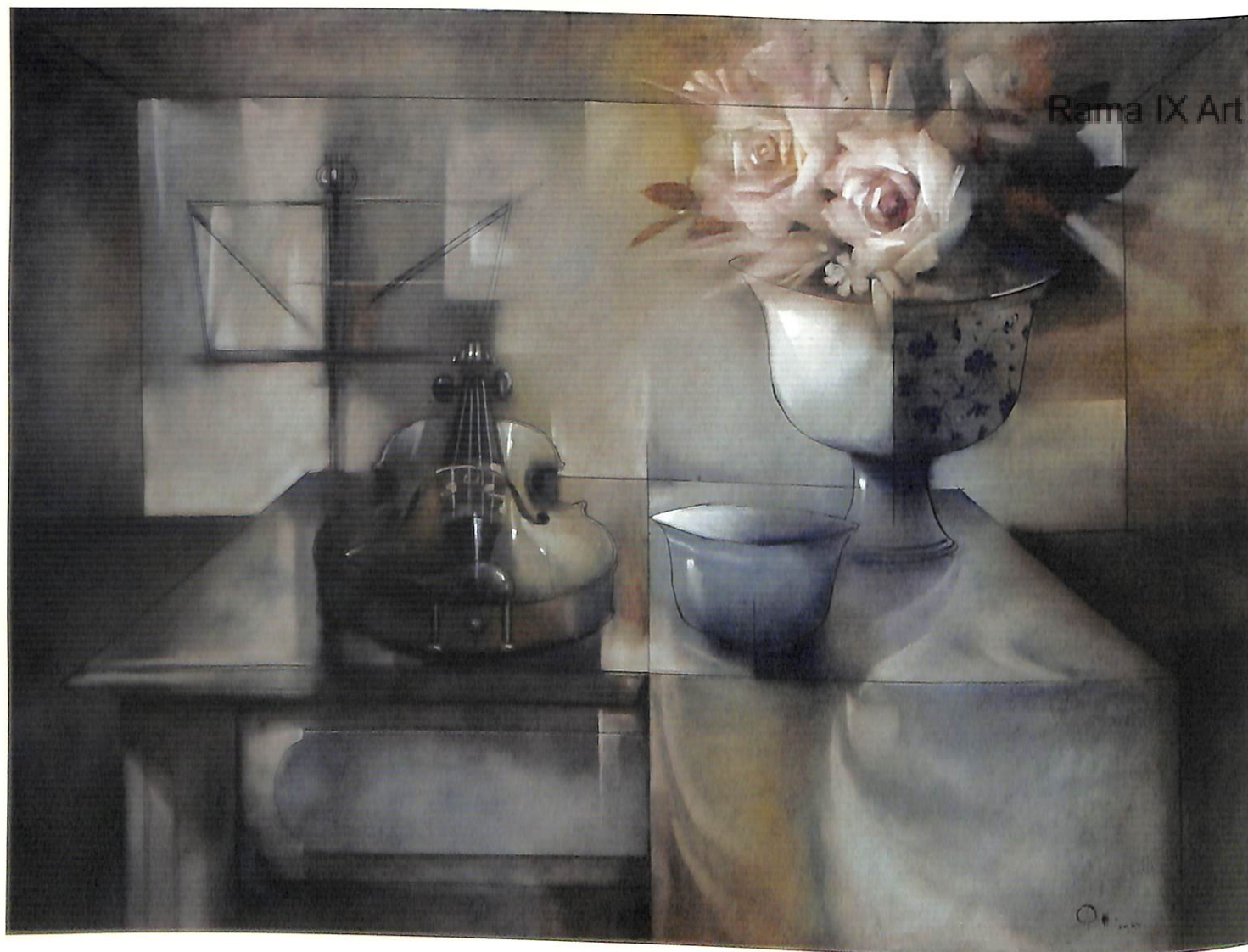
บทความโดย : เกลา สาณะเสน
เรียบเรียงโดย : สุชาดา ภิรมย์ภักดี
กันยายน 2550

Rama X Art Museum Foundation

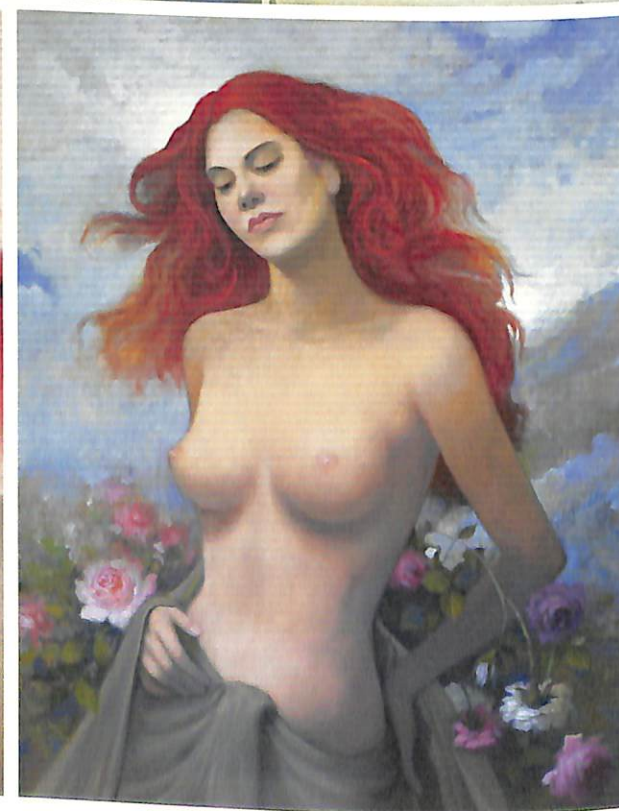

Rama IX Art Museum Foundation

Rama IX Art Museum Foundation

“Uab Sanasen is an artist whose creative vision, whilst not being so esoteric that it renders his work inaccessible, is still pitched far enough ahead to be thought provoking and instrumental in broadening the perspective of his audience”

This was the observation made by a leading Thai art critic, Archarn Amnard Yensabai, which clearly sums up Uab Sanasen’s work. Although he has never called himself a “creative artist”, throughout his life Uab has shown through his work, that he is one of the most outstanding artists in Thailand. Uab believes firmly in professionalism, responsibility to the art community, and the virtue of life.

It wasn’t until the age of 42, after working in a variety of different jobs, that Uab decided he was ready to embark on a career as a professional artist. It may come as some surprise therefore, to learn that Professor Silpa Bhirasri, whom Uab studied under, always believed in his student’s knowledge and ability in the field of art. So much so, that he appointed Uab as an art tutor at Silpa Suksa School (Chang Silp College) and the then newly formed Interior Decoration Department of Silpakorn University when he was only a 4th year student at Silpakorn. He was also awarded a bronze medal in the National Art Competition (in painting) at a very young age. If asked when his interest in art began, his answer is, “I remember drawing on the walls of my house when I was 3 years old.”

Uab Sanasen was born on 25 April 1935 in Sao Ching Cha area, in Bangkok. He was the youngest son of Eua and Salee Sanasen. His father was a direct descendent of Phraya Visood Khosa of Chanthaburi. King Rama VI honored him by presenting with the family surname "Sanasen". Uab's father was a successful businessman who owned a small department store. Although Eua Sanasen was not a professional artist, his passion for art influenced his son greatly from an early age. He played violin and was a keen photographer.

Since an early age, Uab has always been industrious with his art practice. He was educated at Assumption School where amongst his classmates was Sulak Sivarlaksa, one of Thailand's leading intellectuals. He was the 'class artist', doing all the artistic work such as poster design for football competitions, helping his friends with their art assignments, and was a 'designer and illustrator' for the class underground publication. He also took on jobs painting shop signs, copying classical Thai paintings and pictures from Wat Pra Kaew and selling them to tourists. After graduating from high school, he worked as a craftsman at Thai Nakorn, then a famous niello ware shop in

Bangkok. Uab was working there for a year before he discovered Silpa Suksa School (Changsilp College), a pre-Silpakorn school. The school was founded a year earlier and when they opened for enrollment on their second year, Uab applied and because of his talent for art, he was accepted.

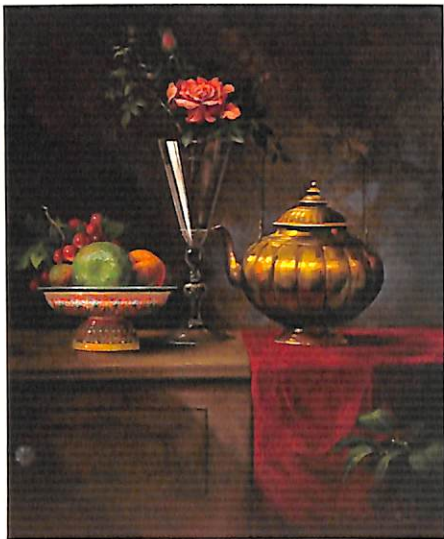
Rama IX Art Museum Foundation

The principal of Silpa Suksa at the time was Prayura Uluchadha. Uab finished his two-year course with high enough grades to enter Silpakorn University without having to do an entrance exam. He graduated in 1962, receiving his diploma from King Rama IX, shortly before Professor Silpa Bhirasri passed away.

Uab always talked about Professor Bhirasri with much love and respect. "Without him, I wouldn't have accomplished so much. He taught me to understand art, not just painting but also sculpture, music, theatre....even religion and philosophy." Looking back at Uab's works, it is evident that they were influenced greatly by Professor Bhirasri's teaching of classical and Renaissance art. Utilizing his knowledge of Western art, together with his personal interest in classical Thai art, Uab was able to fuse the techniques, principles and aesthetics of both cultures, resulting in his own beautiful and unique style.

Knowledge and understanding of art theory together with different painting techniques and the use of different mediums such as charcoal, pastel, oil, and etcetera are something which have always

been very important to Uab as a practicing artist. "Art is not easy. You have to study, learn and be mindful of little things that are around you. You'll have to spend a life time learning it." He also gives the same level of attention to the cultivation of mind and spirit. He continues, "Other than learning from nature and our environment, we also have to take a careful

look at our inner selves. If the artist is unhappy, his unhappiness is reflected in his work. Great works of art are windows into the souls of the artists. Once you have gone past the technical considerations, you are left with the essence of the artist himself. Like the teaching of Archarn Silpa who often said, *"If you understand the paintings of Vermeer, you will know that he was not a sinful man because his works are so refined and exquisite."*

Before finishing his BA at Silpakorn, Uab had already been head-hunted by the art department of Channel 4, the first television station in Thailand. Uab also worked as a graphic designer, and organized exhibitions for the Goethe Institute. In 1963 he became the manager of Hoh Kwan (Gift) Art Gallery, the first modern art gallery in Thailand on Petchburi Road. Later he worked as an Artist Illustrator for The South-East Asia Treaty Organization before moving on to work for Thai Wattapanich Publishing Company as Head of the Art Department. He was often invited as a guest lecturer at different universities, ending up as a lecturer in Thammasart University's Mass Media Communication Department.

Rama IX Art Museum Foundation

Uab stopped teaching at Thammasart University after the student uprising on 6th October 1976 but continued to be active in the art scene. In 1978, Uab and his wife, Wisuta, under the patronage of Chumbhot-Pantip Foundation, opened Nuan Naang Art Centre in Soi Attakarnprasit on Sathorn Road. Apart from collaborating with the nearby Bhirasri Institute of Modern Art, Nuan Naang Art Centre was also a centre for artists and art lovers. Visitors could get information, study, chat, exchange ideas and join in activities that encouraged interests in art and culture. Although the centre no longer exists, Uab and Wisuta subsequently opened "Baan Kum Une", in Mae Rim district, Chiang Mai, and still welcome visitors.

Apart from being a respected painter and teacher, Uab is also a well known photographer and an accomplished amateur violinist. His interest in photography began when he was working on his research of traditional Thai mural paintings in various monasteries in Thailand. With regard to music, Uab admitted that it is his passion, especially his violin. "I see myself as a performing artist and, as any good musician, I like to be able to understand, interpret and play different pieces of music by different composers in every style." The same reflection is expressed in Uab's paintings which employ many different styles and techniques.

Many years ago, artists tended to believe that selling works of art was somehow shameful and wrong. Uab presented a conflicting opinion in an interview which caused strong reactions throughout the art community, in which he stated that the motivation for painting is money. For him, being an artist is simply a profession and, like any other profession, it is there for the purpose of surviving in the real world. However, if you look closely, Uab's statement was intended to